

מסורת הש"ס

- (א) תרומות פ"ד מ"ג
- (ב) חולין ג. [ו]ס א"תא
- המניח עובר כוכבי בחטונו
- וישראל יואל ויבטח ומתיר
- (ג) [ג] עירן ה'לפני
- פירוש כל ע"ן שמינה לו כי
- של יין וכן גירסת הרב
- מנבטוטל, (ד) מניחה כ:
- [ע"ש] ותוספתא לטברות
- פ"ו ה"ו, (ה) ר"ש א"ל מין
- במינו במשהו מן מחמת
- דאפי' בשלש מינו מוקמין.
- (ו) [ג] י"ד פ"ד מ"ז
- (ז) [ה] ה"ל פ"א מ"ז ע"ג
- מעילה טו: ונהי ע"ג.
- (ח) ג"ר ר"ח.

גליון הש"ס

רש"י ד"ה איברושי וכו' בבבבשה. ע' גימטו דף קד ע"ב מוס' ד"ה משום:

הגהות הב"ח

- (א) במשנה עובד כוכבים שיהיה מעביר לישראל כ"ל וזכות עם נמחק:
- (ב) שם ונכנס למדינה:
- (ג) שם אפי"פ שיהיה מנוקמין צפסקים:
- (ד) ג' פ"ג מין (יותר ממיל) ת"מ ו"ז והלפני והשני והרביעי גורסים כדו מיל:
- (ה) שם אמר רבי יצחק נפחא רישא צמטהר:
- (ו) רש"י ד"ה ה"ג וכן וכו' דמין בשלש מינו צפסקים אבל מין במינו במשהו חוץ מוחמין דאפילו בשמינו מינו מוקמין צפסקים הלכא במשהו כ"ל: (ז) ד"ה מאי שנה וכו' הא קא חייבא להו דנגעו דקמתי:
- (ח) תוס' ד"ה איבער וכו' או דלמא מעט הוא שבה השרן: (ט) ד"ה סבר וכו' דתרומה נינהו מ"מ כשהוא בקדוה:
- (י) ד"ה הכי דמי וכו' דלדבריה מתקני סופא ואם הודיעו שהוא מפליג אסור וכו' מדמי בתוקף המשמח דאי ר"ל כגון שאף הודיע וכו' שאף שלא הודיע: (כ) ד"ה מאי שנה וכו' דמ"מ ליתסר ולא דמי:

לעזי רש"י

משנ"י ד"ה [ב]שיט"י"ר. ארון כלים.

מוסף רש"י

אפי"פ שיצא ונכנס מותר. מפתח עובד כוכבים דלמא אחי ישראל ולא נגע (חולין ג). הרי שהיו חמרו ובעולין. עמי הארץ, טעוין טהרות. כגון יין חבציות של חרס וכו' אין נוגעין בתוך וכל חרס אינו מיטמא מנגו, אפילו כו' טהרותיו טהרות. ואין חוששין שמה נגעו דכיון דלא הודיעו שהוא מפליג כל שעתא כפי שעתא אחי (תניגה ב.).

השוכר את הפועל פרק המישי עבודה זרה סמ.

עין משפט גד מצוה

- א [מ]י פ"ג מהל' תרומות ה"ג [א]:
- עב ב מ"י פ"ו מהל' מאכלות אסורות הלכה לא סמוג לאין קמא טושי"ע י"ד סי' קד סעיף ה':
- עב ג מ"י ע"ג ו סמג שם טושי"ע י"ד סי' נ"ח סעיף ה':
- עד ד ה' ז מ"י שם פ"ב הלכה טו ח סמג לאין רמח טושי"ע י"ד סי' קס"ט פ"ה:
- עה ח ט מ"י שם הלכה י"ח טושי"ע שם ספי"א:
- עו י מ"י פ"ג מהל' משכב ומושכ הלכה ה' וע"ש כ"מ:

נפל לגו הלא מאי. מי אמרינן החומץ טעמו קשה ואין השרץ מפיגו לתת בו טעם: אימרטוטי אימרטו. לחתיכות דקות קטנות ושרץ איסורו ° כצדקו כטומאתו וחישינן דלמא בולע חתיכות שרץ צהדי חומץ: בחמשי. כיון דחומץ טעמו קשה לא צעיי שמיין לצטליה דאפילו בחמשיין לא יהיב ציה טעמא: ה"ג וכן כל איסור צמטהרה.

זששים. וכן הלכה רווחת בישראל דמין צפסקיני מינו צפסקים (ו) (ז) חוץ מחמתן אצל מין צמינו מוקמין צפסקים (דף ג.) הלכא צמשהו כרז וטעמא משום דכל איסורין צמטהרה מין צמינו צמשהו כרז וצמחן גזירה שאינו מינו אטו מינו: בתנ"ג אס היס צחוקה המשמרה. מפרש צמחא שאפי"פ שהפליג ישראל מן העובד כוכבים מיל אס לא הודיעו שהוא מפליג מותר למירתת עובד כוכבים כל שעתא השתא אחי: ואס הודיעו שפליג. שמתרחק וצחיות סתומות היו: שיעורו צדי שישפוט וישפוט ויגוז. אס שהה כדי שיקוז העובד כוכבים נקב צמגופת הצחיות ויחזור ויסתום הנקב ויבטח הסתימה אסור: רש"י ג אומר. אינו נאסר אלא עד שישהא כדי שיפתח את כל מגופת הצחיות וא"ל לנוטלה שלא תשבר כולה: ויגוף. ויעשה מגופת אחרת חדשה: ותיגוז ויבטח אצל לשתימת חור לא חששו משום דלימכר. ושתום לשון שמוס העין (צמדר כד) עין פתוחה דשפיר חוי: המניה יינו בקרון או בספינה. עם העובד כוכבים: והלך. ישראל בקפנדריא דרך קצרה: ונכנס למדינה ורחץ. צמחץ מותר כיון דעובד כוכבים לא ידע דשהי מרתת ולא נגע: דולקני. משנ"י"ר: מה שעל השולחן אסור. דמימר אמר עובד כוכבים זה ישראל זה זמנני לאכול לאשמות ונגע: שעל הולבקי מותר. דאין מוקן לסעודה זו: ואס אמר לו הוי מווג ושופה. הואיל וחזק את ידיו צרשות צמקלת סמכא דעמיה ונגע כצליה: צחיות פתוחות. צחיות אסורות: סתומות מותרות. עד שישהא שיפתח ויגוף ויגוז וסתמא כרצן שמעון מלמא קמי שיטמוס: ג"מ מאי שנה רישא ומאי שנה סיפא. הא קא (ו) חזו להו דנגע דקמתי טעוין טהרות והני לאו חציות נינהו שיהו סתומות: צמטהר חמרו. שהצבילן ומגען טהור: על מגע חצירו. הפוגע בו דרךך ולא נטהר לכך: רישא נמי. כיון שהפליג איכא למיחש הכי: צח

דאף צשאר שרשים פגס מותר אי משום דאשכחתי קמשצח וכו"ט וליפשוט ליה טעמיה דרז מההיא דפ"ק דחולין (דף ט: ושם ד"ה השוחט) השוחט צפקין של עובדי כוכבים רב אמר קולף ושמאל אמר מדיח ואפי"ג דסתם כלי עובדי כוכבים אינם בני יומן דהשתא הוי לפגס וי"ל דהסתם מיירי צידוע שנשמטו בו ציום א"י התם טעמא משום שמונית דאיסור הנדצק צדופני הסכין שהוא צעין והוי לשצח גס כשאינו צן יומו וא"י מאי קאמיר הכא לא ידענא אי אשכחתי משצח ליעטמיה קפילא ארמאה וי"ל דשמא עכצרא צשיכרס מחזק את השכר ומחמתו והשתא שצמחזק השכר אין ידוע אס מחמת השכר עצמו וק"ל כרצא דאמר נותן טעם לפגס מותר אף צשרשים ונפקא מינה דכשאינו צת יומו ויכולא בו מותר אף צשרשים: איבעיא להו נפ"א ג"ג חל"א בו' וכו"ט מ"ש משאר איסורין כמו צשיכרס וי"ל משום דחל"א חזק מאלד ואגב חורפיה נותן טעם לשצח כמו גצי חילמית או דלמא מעט (ח) השרץ נגד המשקה וא"י אין לנו לאסור כל כך ולכן יהיה שולל מה יהיה מנמא: ההוא אימרטוטי אימרטו. יש לתמוה עכשיו היך אנו אוכלים דצש צדורים והלא רגלי הדבורים מעורבים צדצש ואף על גב דהוי פגס מ"מ השרץ עצמו דאיפגס מימסר לכ"ע לכ"י לר"ת דודאי רגלי הדבורים כיון דעלמות עצמא נינהו מותרים דהא העלמות טהורים דמתן ממס' (ט) טהרות פ"ה) עלמות החמור טהורות ורגלי הדבורים כעלמות החמור והא דלמרי' (ט) אצרים אין להם שיעור אפילו פחות מכחית מן הממ פחות מעדשה מן השרץ היינו לענין טומאה וכגון דאיכא צשר עליה הא לאו הכי טהורין ולענין אפילה שפיר דמי: סבר לשעורי בק"א אמר לא גרע מתרומה בו'. תימה נהי דתרומה נינהו (ז) כשהוא בקדוה צדצח לא צטלה צכ' דלמחר פרק גיד הנשה (חולין דף א:) קדיה צצשל צה תימנה לא יצשל צה חולין ואס צשל צגיט וי"ל דס"ל כיון שטעמו חזק צצכר יש לתמוה לתרומה לצדכר יבש וא"י תימנה לא צטיל צלחוד ומאחיס כמו ערלה וכלאי הכרס וי"ל דשאני התם משום דהוי איסור הנאה לכך לא ילפינן מיניה שרשים צשרו צנהאה צצל תרומה שרי צנהאה: בתב"רין ופ"ב פ"ד דא במ"ש שעמיהו. לא צכ' ולא צק' שהרי מעט מצלין נותן טעם בקדוה גדולה אצל אין לומר דלא צטיל כלל דהא צצדי נותן טעם מצבינן ליה ולא צצדי צצד

תצלין של שלשה שמוס אסור ומצטרף כו': שיער בהל"א בחמשין. תימה מ"ש דלעיל רובה להחמיר בו אפילו יותר מס' וק' וכאן מיקל בו וי"ל משום דקסדר דצחלה לא אשצח כ"כ כמו צשיכרס: אידי ואידי. פ"י צשיכרס וחל"א צציתין צה"ג וצירושלמי קאמיר דשרץ לא צטיל כי אס צאלף ומלמדונו עיקר דצטל צששים כשאר איסורים: ה"כ דמי בחוקת המשחמר בתנ"ג הרי שהיו חמרו וכו'. דמתוקמא צצח להס דרך עקלתון וה"ג הכא כגון שיצא לו דרך עקלתון ותימה מאי צעי היכי דמי והא מדקמתי סיפא ואס הודיעו שהוא מפליג מכלל דרישא צלל הודיעו שפליג והיינו חוקת המשחמר דידיה וי"ל דלדבריה מדקמתי סיפא ואס הודיעו (ז) אסור משמע ליה דא"כ רישא דמי צחוקת המשחמר היינו שימור חשיב טפי מלמ הודיעו שפליג מדקמתי חוקת המשחמר ואי ר"ל כגון (ח) [שלא] שהודיעו שפליג לישתוק מלישנא צצחוקת המשחמר ומכללל דסיפא שמעינן ליה אלא ודאי צה לומר שאף לא הודיעו שפליג יש לחוש צצדכר כיון שרואהו העובד כוכבים שמתרחק ונתע דלרץ שם חוקת שימור אחר וקצעי מאי הוי ומשיה דתנינא כו' כגון שיוכל לצח עליו דרך עקלתון: מאי שנא רישא ומאי סיפא. פ"י דרישא אמהי לא הוי טהרותו טהרותו ותימנה כמו צסיפא וכו' לישני ליה דרישא מיירי צלל הודיעו שהפליג ולכן שרי דתנינא אס היינו צחוקת המשחמר מותר והיינו צלל חוקת המשחמר והיין רש"י דלא דמי למתני' דהא מיירי צטהרות כגון פירות שהוא מחזיק צידי ונגוע צהם צכל שעה ולכן פריך דאין לחלק ומ"מ קשה דלוקמא צצחיות ולא תקשי מידי דהא טהרות משמע נמי צצחיות ועוד קשה דאי מיירי כמו שפירש הקונטרס א"כ לא הוה ליה למיפריך מרישא לסיפא אלא הוה ליה למיפריך מרישא מיניה וציה צצהיה מ"ט דרישא טהרותו טהרותו כיון שהוא מחזיק בו ונגוע צהם דכפ"ה לכ"י לר"י דלעולם מיירי צצחיות מיהו צצחיות שקל ליגע צהן לכך לא מצי לשנויי צלל הודיעו שהפליג (ז) מ"מ ליתסר ולא דמי למתני' דשרי גצי יין צלל הודיעו שהפליג דמתני' מיירי צצחיות סתומות וא"י אחתי לוקמא צצחיות כמו מתני' ולא תקשה רישא לסיפא וי"ל דעל כרחק לא מיתוקמא צצחיות צצחיות מדקמתי כיון שנתעלמו מנמו טהרותו טהרותו מותרות ואי צצחיות הן צצחיות הן כדשינן כדי שישפוט וישפוט ויגוז אף צהודעה שהפליג מדקמתי צצחיות: